

Maailmalta rauhassa

Sinä perjantaisena iltapäivänä, kun kaikilla työtätekevilla ajatukset olivat jo muualla kuin työnteossa, yli-insinööri Tuonenperälärvannolle sattui pienimuotoinen virkavirhe. Excel-taulukon hutiloidun päivityksen seurauksena Ryyttylän kunta Kainuussa lakkasi valtion tietokannoissa olemasta. Sekunnin murto-osassa hävisivät maanmittauslaitoksen kartat, veroviraston verotusrekisterit ja pari muutakin tarpeellista tietoa. Vain yhdellä harkitsemattomalla näppäimen painalluksella.

Tästä ihmeellisestä ATK-ongelmasta tietämättömänä Ryyttylä jatkoi kuitenkin omaa kiireetöntä elämäänsä Ylä-kainuun perämailla. Kun Ristijärven kylältä Puolangan suuntaan ajettaessa käännytään oikealle ja jatketaan soratietä muutama kymmenkilometri pohjoiseen, siinä Turvantovaaran takana, Solhosen ladon vierellä, seisoo hirsirunkoinen kunnantalo. Samaan tapaan kuin se on siellä seisonut jo seitsemättäkymmenettä vuotta. Ei sitä vielä parilla insinöörin excel- taulukolla poistettaisi. Hieman haalistuneen maalipintansa, Kyllösen sekatarvakaupan ja Nielosen hautaustoimiston kanssa se loi pienen, mutta sitäkin viriilimmän kuntakeskuksen.

Ryyttylän suurin ja ainoa nähtävyyks oli Ruijanperän keskeneräinen laskettelukeskus, joka jäi nousukautta seuranneessa lamassa pahasti puolivalmiiseen tilaan. Puhutaan, että työmiesten holtiton pontikankeitto ja juopottelu hidastivat osaltaan valmistumista. Ainoat puutkin saatiin kaadettua Kyntelän isännän koivikosta – ihan vahingossa.

Teitä kunnassa oli vain muutama, ja nekin heikkokuntoisia. Kunnan ainoa työntekijä, talonmies Mielonen niitä traktorillaan korjaili ja paikkaili, jos salametsästysreissuiltaan ehti. Ja harvemmin ehtikään. Nimismies kun piti huolen, että Mielosen partainen naama pysyi yleensä piilossa.

Ilmassa oli kirpeää pakkassään toivoa, kun kunnantalon rappusille seisautui totuttuun tapansa valtuuston monivuotinen puheenjohtaja herra Patolainen, vierellään viehkeä karjakko-sihteerä Irma Leväperälä. Kunnalliskokous oli loppunut, nisukahvit juotu ja yhdessä tuumin päätettiin selvittää miksi valtionviraston jokavuotiset kuntatarkastusvierailut olivat viime suvena tyystin loppuneet. Paikalliset maanviljelijät olivat jo aiheestakin huolissaan. Tukiaiset olivat tärkeä rahanlähde metsätöiden ohella, koska rehellinen työ ei meinannut enää elättää Ryyttylän sinnikkäitä asukkaita. Toimeentulo oli tiukassa, ja ei rankinkeittoon tarvittava sokerikaan ollut ilmaista.

Vaikka kuntalaisia ei erityisemmin harmittanut eteläisten, itseään ihan liikaa täynnä olevien virkamiesten katoaminen, oli heidän saapumisensa aina sirkustapahtumaan verrattava tilaisuus, ja oiva hetki ylimääräisille nisukahvituksille. Ryytylässä kun kävi ulkopaikkakuntalaisiakin aivan liian harvoin.

Jaakim Patolainen sylkäisi, laitto karvahatun päähänsä ja suoristi popliinitakkinsa helmat. Hän lähtisi Helsinkiin selvittämään tilannetta. Naapurin isännän mersukyydillä Kajaaniin ja siitä yöjunan makuuvaunussa suoraan isolle kirkolle. Herrojen virastotalon paikasta Patolaisella ei ollut ihan varmaa tietoa, mutta eiköhän sekin löytyisi. Ei pääkaupunkiseutu voinut paljoa Oulua monimutkaisempi paikka olla – maalaisellekaan.

Mutta vähänpä Patolainen oli selvillä suuren maailman oikuista, koska aika sekaville raiteille tuon pohjoisen pienen kunnanvaltuuston puheenjohtajan vierailu lopulta ajautui. Ei suurkaupungin metroliikennettä, lähijunia, tummahipiäisiä ihmisiä, eikä muita erikoisuuksia oltu luotu normaalille, kiireettömään elämäntapaan tottuneelle ja pimeydessä talvensa viettävälle mullitilalliselle.

Viikon reissattuaan, Puolangalle menevästä onnikasta nousi totinen mies. Ei löytynyt herrojen toimistoa, mutta alkoholia tarjoileva tanssiravintola ja lipeväkielinen konsultti kyllä. Kaikki rahat menivät ja siinä maitolaiturilla pahaa oloaan puhallellessaan Patolainen päätti, että Ryytylän kunta jatkaa eloaan kuten tähänkin asti. Maailmalta rauhassa.

27.03.2017 Mika Keränen